

28. BÖLÜM

İŞÇİ LOKALI, BUNDAN BÖYLE BELEDİYE LOKALI

- HER İSTEYEN LOKALE GİREMEZ
- LOKALİN ELEKTRİK VE SUYU KESTİRİLİYOR
- T.DEMİR ÇELİK İŞLETMELERİ'NE SATIŞ GEÇERSİZ
- DAVA KAZANILYOR; T.DEMİR ÇELİK İŞLETMELERİ İLE BOZULAN İLİŞKİLER DÜZELİYOR
- “BELEDİYE LOKAL VE BAHÇESİ” HİZMETE AÇILYOR

28. BÖLÜM

İŞÇİ LOKALI, BUNDAN BÖYLE BELEDİYE LOKALI

Bağlar Arslanlar'da Demir Çelik İşletmelerine ait İşçi Lokali, 1970'li yıllarda Demir Çelik mensubu olmasalar da, tüm Safranbolululara açık bir tesisti. Yaz mevsiminde bakımlı bahçesinde çay içmek, eş dostla oturup sohbet etmek; soğuk ve yağışlı havalarda da kapalı salonlarından yararlanmak, hiçbir kayıt ve kurala tabi tutulmamıştı. Safranbolu'da o yıllarda benzer hizmetleri sunabilen başka bir yer de yoktu.

T.Demir Çelik İşletmeleri Genel Müdürlüğü, Karabük'teki sosyal tesislerini mühendislerinin, memurlarının ve işçilerinin oluşturduğu kulüp, dernek ve sendika gibi kurumların yönetimine bırakırken, Safranbolu'daki söz konusu lokalin yönetiminde ve işletilmesinde de, işçilerinin temsilcisi Çelik İş Sendikasını yetkili kılmıştı.

• HER İSTEYEN LOKALE GİREMEZ

Bakım ve onarım amacıyla bir süre kapalı bulunan İşçi Lokali, 24 Ekim 1975 Cuma akşamı yeniden hizmete açıldığında, Lokal Yönetim Kurulunca yayınlanan ve lokal kapısına asılan bir duyuruda, Lokal hizmetlerinden sadece Demir Çelik mensupları ile Çelik İş Sendikası üyelerinin yararlanabileceğinin, bu nitelikleri taşımayanlara lokalde hizmet sunulması, Lokale üye olmalarının Sendika Yönetim Kurulunca kabul edilmesi ve ayda 25 lira aidat ödemeleri koşuluyla mümkün olabileceğinin bildirilmesi Safranbolu'da büyük tepki yarattı.

Burası Safranbolu Belediyesi'ne ait kapalı mekanı da olan, bir park ve bahçe iken, Safranboluluların da yararlanabileceği daha mükemmel bir tesis yapılması amacıyla Demir Çelik'e devredilmişti. Dolayısıyla böyle bir uygulamaya yapılacak itirazda, Safranbolulular adına Belediyenin öncü olması gerekirdi. Hiç zaman kaybetmeden öyle yapıldı.

Safranbolu halkına, hiç hak etmediği aşağılayıcı bir uygulama söz konusuydu; bu karşılıksız kalamazdı. Madem İşçi Lokali Safranbolu halkını hizmetlerinden yoksun bırakıyor, Safranbolu halkının temsilcisi sıfatıyla Safranbolu Belediyesi de, elektrik ve suyunu kesip, lokali Belediye hizmetlerinden yoksun bırakarak mukabelede bulunabilirdi.

Bu görüş ve önerimi Belediye Encümenine sundum, Belediye Meclisi'nin toplantı halinde bulunmadığı zamanlarda, Encümene, Meclis yerine kaim olmak üzere karar alma yetkisi tanıyan 1580 Sayılı Belediyeler Kanununun ilgili maddesi uyarınca, 01 Kasım 1975 tarihine kadar lokalden yararlanmaya ilişkin uygulama durdurulmadığı takdirde, aynı tarih itibariye lokalin elektrik ve suyunun kesilmesi Belediye Encümenince uygun bulundu ve bu yolda alınan karar, 27 Ekim 1975 tarihinde T.Demir Çelik İşletmeleri Genel Müdürlüğü'ne duyuruldu.

• LOKALİN ELEKTRİK VE SUYU KESTİRİLİYOR

Artık kılıçlar çekilmişti, verilen süre içinde geri adım atılmayınca, bildirilen tarih olan 01 Kasım günü İşçi Lokali'nin elektrik ve suyunun kesilmesi talimatını verdim. Bu uygulama büyük yankı yarattı. O günlerde İspanya'daki faşist Franko yönetiminin, sosyalistlere olan baskılarını protesto için, İspanya'nın Ankara Büyükelçiliği'nin elektrik ve suyunu kesme girişiminde bulunan Ankara Belediye Başkanı Vedat DALOKAY'ı taklit ettiğimi söyleyenler oldu. Doğru değildi; tek amacım Safranbolu halkına hizmet vermeyen bir tesise, Belediye hizmeti vermemekti.

Safranbolu'da İLKSES Gazetesi (04.11.1975)

Bu arada, Demir Çelik İşletmeleri Genel Müdürü Cavit MUTUŞ'tan, bu konuyu görüşmek üzere randevu aldım; 05.11.1975 günü makamında Çelik İş Sendikası Başkanı Şükrü Korkmaz GIDER ile birlikte toplandı. Genel Müdür, Safranbolu'daki İşçi Lokali'nin Sendikanın yönetiminde olduğunu, Genel Müdürlük olarak ilgilerinin bulunmadığını ve benim muhatabımın Sendika olduğunu söyledi.

Tesisin mülkiyetinin Genel Müdürlüklerine ait bulunduğunu, yönetimi Sendikaya devrederken, üye olmayanları Lokale almayın diye Genel Müdürlük olarak bir koşul öngörülmediğine ve Sendika da devir koşullarına uygun davranmadığına göre, müdahale etmeleri ve benim muhatabım olmaları gerektiği yanıtını versem de kabul ettiremedim.

İşveren sıfatıyla Genel Müdürün, İşçi Sendikası ile olan ilişkilerini bozmamak ve toplu sözleşme görüşmelerini göz önüne alarak

Sendikayı kırmamak düşüncesinde olduğu anlaşılıyordu. Sendika Başkanı Şükrü Korkmaz GİDER ise, aldıkları kararda ısrar ediyor, bana "sizi Belediye Başkanı olarak lokale üye yaparız, aidat da almamız" diyerek, güya ödün vermeye kalkıyordu. İlk kez karşılaştığım ve kendisiyle birbirine karşıt siyasal çizgilerde yer aldığımız Sayın Sendika Başkanına, kişisel olarak değil, Safranbolu halkı adına istemde bulunduğumu hatırlattım ve bir görüş birliğine ulaşılamadan toplantıdan ayrılmak zorunda kaldım.

(Sendika Başkanı Şükrü Korkmaz GİDER'le, 1980 öncesinin siyasal kamplaşma döneminde, ben CHP'li, kendisi MHP'li olarak, başka hiçbir görüşmemiz olmadı. Ancak 2000'li yıllarda, yandaki fotoğrafta da görüldüğü üzere, Ankara'da Karabük İli Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği'nin kurucu üyeleri olarak, o Dernek Yönetim Kurulu Başkanı, ben Onur

Kurulu Başkanı sıfatıyla çok yakın ve sıcak ilişkilerimiz oldu. Birbirimizi yakından tanıdık ve benzer birlikteliğin 25 küsur yıl önce kurulamamış olmasına hayıflandık. Bu arada, lokalden yararlanmaya ilişkin uygulamalarda her ikimiz de kendimizi haklı görmeğe devam ederek, sık sık birbirimize takılmaktan ve şakalaşmaktan da geri kalmadık.)

T.Demir Çelik İşletmeleri Genel Müdür ile görüşmemizin hemen ertesi günü, Genel Müdür Yardımcısı Aydın EMRE ve 1. Hukuk Müşaviri Nadir UĞUR imzasıyla, 06.11.1975 tarihinde Karabük Noterliği'nden Belediye Başkanlığına değil de, doğrudan benim adıma ihtarname gönderilmesi çok ilginçti. Bir başka ilginç nokta, ihtarnamedeki "lokalimizin umuma açılması için kanuni bir zorunluk bulunmadığı" ve "İşçi Lokalimizin elektrik ve suyunun bağlanması" gibi ifadelerde kullanılan "lokalimiz" sözcüğünün de, lokal konusunda muhatabın Sendika olduğu yolundaki görüşlerle çelişmesiydi.

Bana ihtar edilen husus, 24 saat zarfında lokale elektrik ve suyu bağlamazsam, hakkımda idari ve cezai kovuşturma için ilgili mercilere başvurulacağı ve uğranılan zararın şahsen tazmininin isteneceğiydi Demir Çelik yetkilileri, lokali geceleri 10-15 kadar likit gazlı lüks lambalarıyla aydınlatmaya başlamıştı. Lokal bahçesindeki depoyu Karabük'ten tankerlerle getirdikleri suyla doldurup, susuz da kalmamış bulunuyorlardı.

Bu arada ben de elim kolum bağlı durmuyordum, elektrik ve suyu kesmenin, hukuksal açıdan (de facto) denilebilecek, zorlayıcı bir durum

yaratmak olduğunu biliyordum. Lokal yerinin Safranbolu halkının da yararlanması koşuluyla, Belediye tarafından Demir Çelik'e devredildiği söylenirdi; bu doğrusu ve tapuda da buna ilişkin bir şerh, bir kayıt varsa, çok önemli bir hukuksal dayanak olabilirdi.

Eski Belediye başkanı Ömer AN'a gittim, "siz burayı hangi şartlarla Demir Çelik'e verdiniz" diye sorduğumda, "1960 öncesinde İşletmeler Bakanı Samet AĞAOĞLU gelmişti; kendisine, sosyal hizmetleri hep Karabük'te veriyorsunuz, fabrikanın işçisini memurunu Safranbolu'dan biz gönderiyoruz dediğimde, yer verin size de tesis yapalım cevabını verdi. Biz de Arslanlar'daki Belediye bahçesini Demir Çelik devrettik. 1960'a kadar yeni bir tesis yapılmadı, 1960 ihtilalinden sonra bugünkü bina yapıldı, bahçe de düzenlendi" dedi ve tapuda ne gibi bir kayıt olduğunu bilmediğini, Safranboluluların yararlanmasını zamanın Bakanıyla konuştuğunu söyledi.

• T DEMİR ÇELİK İŞLETMELERİ'NE SATIŞ GEÇERSİZ

Tapucu Baki AYTAN'la görüştüm. Hükümet Konağı yangınından 3 ay kadar önceydi; tapu arşivinden lokalin Demir Çelik'e devrine ilişkin evrakı çıkartmasını rica ettim. Yardımcısı Sedat ÇUBUKCU, bodruma indi, getirdi. Evraka bakar bakmaz, gözlerime inanamadım, Belediyeye ait bir taşınmaz mal 10.000 lira bedelle 1957'de Encümen kararı ile satılmıştı; yasal yetkili olan Belediye Meclisinin kararı yoktu.

Tapudaki satış ve mülkiyetin devri işleminde de Belediye Meclisi kararından değil, Belediye Encümeninin 09.05.1957 ve 04.07.1957 tarihli kararlarından söz ediliyordu. Böyle usulsüz bir satış işlemi nasıl yaptığını sorduğumda, Tapucu Baki Ağabey, "iki idarenin yetkilileri sattım, aldım deyince, benim için işlem tamamdır" yanıtını verdi.

Belediye Meclis kararı satış evrakında yoktu, acaba Belediye Meclisi satış konusunda Encümene yetki devrinde mi bulunmuştu? Hemen Belediye'ye koştum, 1957 yılına ait Belediye Meclis tutanaklarını getirttim, inceledim ve gördüm ki, Encümen'e yetki devri bir tarafa, Arslanlar Belediye Bahçesi'nin Demir Çelik'e satışı Belediye Meclisi'nde ele alındığında, görüşlerini açıklayan kimi üyeler, bahçenin Belediyenin mülkü olarak kalmasını önermişler; Belediye Meclisi tarafından bahçenin satılmasına ya da satılmamasına ilişkin hiç bir karar alınmamış.

Bu durumda 1580 sayılı Belediyeler Kanununa aykırı olarak, bir belediye taşınmazı, Belediye Meclisinin onayı alınmadan satıldığına göre, bu satış geçerli olamazdı. Çünkü Borçlar Kanununun 19 uncu maddesi gereğince, kanuna aykırı akitle, hukuksal deyimle mutlak butlan ile malul oldukları için keensizlik, yani yapıldığı andan itibaren batıl olduğundan, yapılan satış işleminin hiç olmamış gibi yok hükmünde olması söz konusuydu.

Bu benim hukuksal görüşümdü, belki yanılabılırdım, en kıdemlileri Abdi KARAKAŞOĞLU ve Ali KALAFATOĞLU olan, aralarında Bekir Kamil GÜRER, Şemsettin AYKOL, Veli Tevfik ERENER ve Mehmet BASMACI'nın bulunduğu, Safranbolulu 6 avukatı Belediye'ye davet ederek, kendilerine danıştım. Olayı anlattım.

İlk bakışta benim gibi düşündüklerini söylediler, ancak yargısal içtihatları da inceledikten sonra, kesin karara varmayı uygun buldular. Kısa bir süre sonra ortaklaşa düzenledikleri, 31.10.1975 tarihli hukuksal mütalaada, 18 yıl önce, 1957 yılında tapuda yapılan satış işleminin hükümsüz olduğunu, açılacak bir dava sonucu Demir Çelik tapusunun iptal edilebileceğini bildirdiler.

Avukat Abdi KARAKAŞOĞLU

Avukat Ali KALAFATOĞLU

Belediye Başkanı'nın ricası üzerine Arslanlar Lokali için Demir Çelik İşletmelerine karşı dava açılmasının uygun olacağına ilişkin rapor düzenleyen Safranbolulu 6 avukatın en kıdemlileri

06.11.1975 tarihinde kendilerini bilgilendirmek üzere Zonguldak'a Vali Nevzat AYZ'la görüşmeye gittim. Belediye Meclisi'ni de 07.11.1975 tarihinde olağanüstü olarak toplantıya çağırdım. Toplantıda, gelişmelerden ve bu arada Zonguldak'ta Vali ile yaptığım görüşmelerden Belediye Meclisi'ni bilgilendirdim ve kendi görüşlerimi açıkladım.

Toplantı öncesinde, İşçi Lokalinin elektrik ve suyu kesilerek Belediye hizmeti verilmemesine ilişkin Encümen kararının onanması, bu yerin Meclis kararı olmaksızın satışına ilişkin, 1957 yılında alınan Encümen kararlarının reddi, Safranbolulu avukatların hukuksal görüşleri doğrultusunda Demir Çelik tapusunun iptali için dava açılması, gerekirse lokal bahçesinin, kentin park bahçe gereksinimi amacıyla kamulaştırılması, konu yargı mercilerine intikal ettirildiğinde, idari önlemlere gerek kalmayacağından, lokalin kesilen elektrik ve suyunun tekrar bağlanması hususlarını içeren bir karar tasarısı hazırlamıştım. Bu tasarı Belediye Meclisi'nde görüşüldü, tartışıldı ve oybirliğiyle kabul edildi.

• DAVA KAZANILYOR - T.DEMİR ÇELİK İŞLETMELERİ İLE BOZULAN İLİŞKİLER DÜZELİYOR

Belediye tarafından T.Demir Çelik İşletmeleri Genel Müdürlüğü aleyhine açılan tapu iptal davası, Safranbolu Asliye Hukuk Mahkemesi'nde taraflar kamu kurumu olduğundan, ilgili yasa uyarınca hakem sıfatıyla ele alındı ve mahkemece Demir Çelik'e ait tapu kaydının iptaline karar verildi. Belediye adına 06.01.1978 tarihinde yeni tapu senedi alındı ve yeni başlayan kadastro çalışmaları sonunda da, Belediyeye lokal bahçesi için Bağlarbaşı Mah. 41.ada, 22 No.lu parsel ve 5.088 m² olarak çaplı tasarruf vesikası verildi.

Demir Çelik İşletmeleri bahçeyi Belediyeden satın aldıktan sonra lokal binasının, önce 1965 yılında zemin katını; 1970'de de üst katını yaptırmıştı. Bu durumda Demir Çelik Genel Müdürlüğü, başkasına ait taşınmaz üzerine, bina yapmış konumunda kalmış bulunduğu, bahçe ile binanın ayrı ayrı değerinin tespit edilip, böyle durumlarda uygulanacak yasa hükümlerine göre işlem yapılmak gerekiyordu.

Davanın kazanıldığı sırada T. Demir Çelik İşletmeleri Genel Müdürlüğü'ne de Refik ORAL atanmıştı. Kendisiyle Belediye olarak yakın ilişki kurulmuştu; anlayışlı ve iyi niyet sahibi bir kişiydi. Artık bu aşamadan sonra, sorunun karşılıklı uzlaşma içersinde çözümüne karar verildi.

Demir Çelik Genel Müdürlüğü, lokal binasının ve bahçenin ayrı ayrı değer tespiti için Mahkemeye başvurdu; Mahkeme, İnşaat Mühendisleri Ali MERTER ile Cemal AKARSU'yu ve mülk sahiplerinden de Yeni Mahalle Muhtarı Hüseyin MUTLU'yu bilirkişi olarak seçti. Bilirkişiler, binanın Belediye'deki plan ve projeleri ile inşaat ve iskan ruhsatlarında yer alan bilgileri inceledikten ve yerinde gerekli araştırmaları yaptıktan sonra değerinin 1,2 Milyon lira dolaylarında olduğuna, bahçenin ise M²'si 2 Bin liradan, !0 küsür milyon lira değer taşıdığına ilişkin bir rapor düzenlediler.

Erdal BASMACI

Bunun üzerine, binanın değeri Demir Çelik'e ödenerek,1979 yılı başında lokal binası da Belediye'nin oldu. Lokal binasının üst katındaki "özel oda"da bulunan tüm mefruşat ve yemek takımları, bir iyi niyet gösterisi olarak Demir Çelik Genel Müdürlüğü'nce, hesap dışı Belediye'ye bırakıldı.

Bunda, o sırada, Karabük'te Türkiye Demir Çelik İşletmeleri Genel Müdür Yardımcısı görevinde bulunan, değerli hemşehrimiz, ortaokul arkadaşım Erdal BASMACI'nın, tüm Safranbolulular adına şükranla karşıladığım özel ilgi ve katkısı çok büyüktü.

Günaydın Gazetesi (31.01.1978)

• “BELEDİYE LOKAL VE BAHÇESİ” HİZMETE AÇILIYOR

Lokali doğrudan Belediye işletemezdi, belirli koşullar içeren bir şartname uyarınca kiraya verilmek üzere ihaleye çıkılması; uygun görülecek kişi ya da firmayla Belediyenin ve halkın yararına olacak kimi hususları içeren bir kira sözleşmesi yapılması gerekirdi. Daha önce birinci sınıf bir lokantayı, belirli bir süre çalıştırdığını, resmi belgelerle kanıtlayanların katılabileceği kiralama ihalesi açıldı.

Lokalin kirasının her ay başı peşin ödeneceğini, üst katındaki düğün salonunu kullanmak isteyenlerden Belediyenin belirlediği kadar ücret alınacağını, lokal bahçesinin bir park haline dönüştürüleceğini, çimleri ve çiçekleri sulamakta kullanılan su için Belediyeye bir ücret ödenmeyeceğini, bahçede yeteri kadar masa sandalye bulundurularak, eskiden olduğu gibi çay ve meşrubat servisi yapılacağını, kira süresinin üç yıl olacağını ve en geç Mayıs/1979 ayında, her türlü donanımı tamamlanarak tesisin hizmete açılacağını içeren bir şartname hazırlandı.

Bu arada, lokalin üst katındaki özel odada, Belediyenin istemi dışında hizmet verilmeyecek; burada Safranbolu'ya gelen belirli nitelikleri olan

konuklara, Belediyenin uygun görmesi halinde bir ücret talep edilmeksizin hizmet sunulacak; ancak ağırlanan konuklar, bir yıl içinde belirli bir sayıyı aştığı takdirde, fazlasına ilişkin ödemeler Belediyece yapılacaktır.

O zamana kadar Safranbolu'ya gelen konukların ağırlama giderleri, Belediye Başkanı ve Belediye Meclisi üyeleri tarafından bölüşülerek ortaklaşa karşılanıyor; çok yetersiz olan Belediye kasasından, çok zorunlu olmadıkça harcama yapılmamasına özellikle özen gösteriliyordu.

İhale koşulları Belediye Meclisi'nin Şubat/1979 tarihli toplantısında uygun bulundu ve 07.04.1979 tarihli olağanüstü toplantıda da buraya "*Belediye Lokali ve Bahçesi*" adı verilmesi kararlaştırıldı. Nisan/1979 başında yapılan ihaleyi Karabük'te Emek Lokantası'nın Eskipazar'lı sahibi Nizamettin DEMİRKIRAN ve ortağı kazandı. Lokal 26 Mayıs 1979 Cumartesi akşamı verilen bir kokteyle hizmete açıldı.

Lokalin açılışında, aralarında Karabük Belediye Başkanlarından, ileriki yılların Çankırı Milletvekili Dr. Necmettin ŞEYHOĞLU ve Akçasu Mahallesi'nden çocukluk arkadaşım Faruk DEMİR'in de bulunduğu konuklardan bir grupta görüşme

Belediye Meclisi toplantılarının, halkın rahatlıkla izleyebilmesine olanak hazırlamak ve saydam yönetim anlayışını gerçekleştirmek amacıyla Bağlar Halk Eğitim Merkezi salonunda yapılması, müteveffa Başkanımız Hilmi BAYRAMGİL'in katılabildiği tek toplantı olan, 24.12.1973 tarihli Belediye Meclis toplantısında kabul edilmişti. Belediye Meclisi'nin 18 Şubat 1980 tarihli toplantısında da, Belediye Meclisi'nin bundan böyle, yine halka açık olarak Belediye Lokali'nin üst katında toplanmasına karar verildi.

1979 ve 1980 yılları, Türkiye'nin her yöresi gibi Safranbolu'da da anarşik olayların yoğunlaştığı bir dönemdi. Topluca bulunulan umuma açık

yerlere çekinilerek gidilmesine karşın, Belediye Lokali temiz ve düzenli servisiyle beğeni kazandı, işleticiler bu iş kolunda deneyim sahibi kişilerdi.

Belediye olarak amaç hasıl olmuştu, hemen her il ve ilçe merkezinde bulunduğu gibi Safranbolu'da da Belediye'nin bir parkı ve bahçesi olmuştu; yaz aylarında gölgelik, serin ve temiz bahçesi ile Belediye Lokali, halkın yararlandığı çok uygun bir dinlenme yeriydi.

Ancak ne yazık ki, 1980 sonrasında, lokal bu niteliklerini yitirdi. 1990'lardan sonra da lokal bahçesinin bir kır görünümünde bakımsız bırakılması, duvarları üstüne çok çirkin yüksek bez perdeler çekilip dışardan içerisinin görünmemesi sağlanarak bahçenin, yazlık düğün salonu haline getirilmesiyle ne gündüz ve ne gece, bahçede oturmak olanağı kalmadı.

Bu yüzden turizmin çok yoğunluk kazandığı 2000'li yıllarda, Çarşı merkezi gibi Bağlar'da da Belediyenin, Kavaklar Kahvesi dışında bir çay bahçesi veya dinlenme tesisinin bulunmaması üzücüydü. Üstelik lokalin kapalı mekanının geçmiş yıllarda gece kulübü görünümüne büründürülmesi ve bu arada en önemlisi "Belediye Lokali ve Bahçesi" gibi bir adla anılmasının prestij kazandıracağı kuşkusuz bulunan bu tesisin, şunun ya da bunun yeri veya bilmem ne restoran olarak adlandırılması ise, çok ilginç gözlemlerdi.

Bu kitabın ilk basımında, ilgililerin ilgisizliğinin bir gün son bulacağı, Bağlar Arslanlar gibi bir merkezde 60-70 yıl önce bile gereksinim duyulup oluşturulmuş bir bahçeye, metruk görünümünden kurtarılıp, Belediye olarak sahip çıkılacağı; lokal binasına da toplumsal ve kamusal hizmetlerde atıl konumda bırakılmayarak, işlerlik ve işlev kazandırılacağı umudu içinde olmanın, büyük bir iyimserlik olarak kabullenilmemesi gerektiği belirtilmişti.

Aradan 5 yıl geçtikten sonra, kitabın 2. basımı sırasında yanılmanın ve beslenen umutların boşa çıkmasının yanı sıra, daha başka olumsuzlukları gözlemlemek üzüntü verici olmuştur. Lokal bahçesinden bir dinlenme parkı olarak yararlanma hayallerini tamamıyla sona erdirecek biçimde, daha önce içerisinin görünmemesi için çevresi geniş bez perdelerle kapatılan bahçe, bu kez üstüne taş örülerek, herhalde bir metre dolaylarında yükseltilen çevre duvarlarıyla büsbütün kapalı bir mekan haline getirilmiş ve yaz mevsiminde gündüz ve gece sadece düğün ve eğlence düzenleyenlerin hizmetine sunulmuş bulunuyor.

Aşağıdaki fotoğraflarda da görüleceği üzere, Belediye'ye ait bu lokale, kale duvarı gibi yükseltilmiş ve üstüne burç benzeri çıkıntılar yerleştirilmiş bahçe duvarlarının yanı sıra, hangi düşüncenin ürünü ise, hiç de yakışık almayan bir biçimde, "Sır Sarayı-Aile Tesisleri" adının verilmesi ve giriş kapısının üstüne koskocaman bir biçimde bu adın yazılması hangi zorunluluktan kaynaklanıyor; hangi gereksinimi karşılıyor; bunu anlayabilmek

olanağı yok! Çetin tartışmalar ve etkin hukuksal girişimler sonucu Belediye'ye maledilmiş bir tesise, "Belediye Lokal ve Bahçesi" gibi bir ismin verilmesinden niçin kaçınılır da, "sır sarayı" denilmesi yeğlenir; bunun da sırrına ermek hiç mümkün değil...

Bilinebilen tek gerçek, bu uygulamalar sonucunda, Safranbolu halkının, park bahçe gereksinimini karşılayacak bir mahalden tümüyle yoksun kalmış olmasıdır.

Bu durumda, Arslanlar Belediye Lokali'nin sadece düğün mahalli olarak kullanılması nedeniyle Belediye'ye ödenen kiradan kaynaklanan parasal olanaklar çok mu önem taşımaktadır; yoksa burasının, geçmişte kullanıldığı biçimde; halka açık park bahçe olmasının ve yeşillikler altında dinlenme ve serinleme alanı olarak düzenlenmesinin sağlayacağı toplumsal yararlar mı çok daha önemlidir? Bu iki seçeneği, yetkililerin birlikte değerlendirilmelerine herhalde mutlak bir zorunluluk bulunmaktadır.